

Kül olin. Sinna olid ikka hopis ennam
moistlik, tassane ja wagga pois. Mälletad
ehk weel, kuida siis, kui olin waewalt le-
rist lahti sanud, tiggeda isä kääst wäggise
omma pärrimisse jäggo wälja wõtsin ja
wodra male lüksin; sest et isä maias ei
olnud muud, kui rido ja taplemist ja peks-
mist kuulda ja näha. Sest on nüüd ehk
kaksikümme aastad teed. Seeb se on, et
sinna ei tunnud mind mitte kohhe ärra.
Agga sind olleksin emalt jo ärratunnud.

Sul on ikka weel se wanna tassane
wagga näggo, muud kui et juukse karwad
hakkawad sinnule jubba halliks, — ja palle
fortsuks löma. Minno kääsi on wiisiste
hopis parreminne kääinud, kui sinno kääsi.
Mul on ikka weel nore mehhe ram- kää,
ja hädast ei tunne ka paljo mitte. Agga
sinna, wanna wend, olled kül kibbedä
murrega woitlemas. Sedda näikse sinno
ellamisse kohhalt, selle sinno naese sil-
mist, kes seäl nurgas omma kätte-
töö kallal nuttab, ja neist kolmest lomo-

kessest, kes ni kahwatud näoga on. —
Senni kui mees sel wiisil kōnneles, hūdis
üks lapsokenne: Eideke, meil on kibbe
nālg! — Kui sest ei tulnud ühtegi, kissen-
das laps waljuminne, üteldes: Eadikenne,
eks sul ei olle mitte raskest leiba meile
anda? — Nüüd kuled isse, armas Willem,
ütles kangur, kuida minnoga luggu on.
Ja peälegi pean tänna omma ellamisse
kohha eest sedda maksu kätte murretsema;
agga kust wõtta?

Olgo nüüd sest wingumissest kül, ütles
Willem, kel liignimmi Torri olli. Tahhan
teile abbi sata, kui minnule tahhad abbiks
olla. Mulle tuleb tänna õfel ühhe rikka
mehhe kääst sedda rahha sissekorjata, mis
ta minnoga ammogi wõlgo on. Agga sest
et ei sa sedda wõlga waewalt mitte heaga
temmast kätte, pead sinna, wanna wend,
mulle selle tarwis abbiks ollema. Joua
nüüd agga, ja wõtta warsti kōbbar ja
lep kätte, et saaksime tele, sest meil on
liggi wiisteistkümme wersta lābbi kää,